

Připravuje se Severní Korea na zahájení války?

 nationalinterest.org/blog/korea-watch/north-korea-preparing-start-war-208875

Nedávný článek *38 North* od Roberta Carlina a Siegfrieda Heckera varuje, že severokorejský Kim Čong-un se pravděpodobně rozhodl jít do války proti Jižní Koreji a Spojeným státům. Tento článek, napsaný dvěma předními korejskými odborníky a ostřílenými praktiky, kteří nejsou známí jako alarmisté, vyvolal značný rozruch dokonce i v Soulu .

Watch Video At: <https://youtu.be/4SYdCmMIECg>

Pro autory bylo hlavním cílem Pchjongjangu od roku 1990 do roku 2019 normalizovat vztahy se Spojenými státy a získat jejich podporu proti Číně a Rusku. Neúspěch hanojského summitu Kim-Trump z února 2019 však stál severokorejského vůdce mnoho politického kapitálu. Proto se vzdal zlepšování vztahů s Washingtonem a dospěl k závěru, že jaderná eskalace je tou nejméně špatnou možností.

Oba autoři uvádějí dobré body, které jsou příliš často přehlíženy. Severokorejci nejsou zuřivě protiameričtí, jak se mnozí domnívají, a často v soukromí sdělovali své přání lepších vztahů. Autoři mají také pravdu, že Pchjongjang vidí Čínu jako existenční hrozbu . Spojené státy jsou o oceán daleko, zatímco Čína je sousedním potenciálním hegemonem.

Netvrdím zde, že Carlin a Hecker se určitě mýlí. Koneckonců, Kim se možná připravuje na válku. Kdo ví jistě kromě něj? Carlin a Hecker mohou mít také přístup k informacím nedostupným širší veřejnosti. Přesto jejich díl *38 North* trpí velkými logickými a empirickými nedostatky.

Jsou zřejmé tři logické problémy. Za prvé, pokud bylo hlavním cílem Severní Koreje během posledních tří desetiletí zlepšit vztahy s Washingtonem, proč se teď všeho vzdávat?

Budeme-li se řídit úvahami autorů, Pchjongjang investoval obrovské úsilí a prostředky do normalizace mezi USA a KLDŘ. I kdyby Hanojský summit nakonec nikam nevedl, Severní Korea získala dosud nevídanou úroveň amerického uznání. Americký prezident se dokonce poprvé prošel po jeho půdě. Donald Trump má navíc dobrou šanci na brzký návrat do úřadu, pravděpodobně přivede zpět kooperativnější přístup . Je těžké uvěřit, že samotný neúspěch v Hanoji přesvědčil Kima, aby zahodil tři desetiletí úsilí a zahájil válku.

Zadruhé článek vysvětluje, že dlouhodobým cílem Pchjongjangu bylo vyvážení Číny americkou podporou. Ale čínská hrozba stále existuje. Autoři dokonce zaznamenali „málo známek toho, že se vztahy s Čínou posunuly velmi daleko, a ve skutečnosti známky skutečného ochlazení vztahů mezi Čínou a KLDŘ“. Jak by v tomto pozadí pomohla válka proti alianci USA-ROK vyvážit Peking? Za předpokladu, že severokorejský stát konflikt přežije, bude pravděpodobně v oslabené pozici, aby odolal čínskému vlivu.

I kdyby KLDŘ triumfovala a zatlačila jednotky ROK a USA do moře, její situace by nebyla o mnoho lepší. Vládla by zdevastovanému a zbídačenému Korejskému poloostrovu bez americké přítomnosti, která by vyvážíla Čínu. Sám Kim Čong-un řekl v roce 2018 Miku Pompeovi, že pokud americké síly opustí Koreu,

jeho země se stane pouhým čínským protektorátem. Kim nemá moc důvodů očekávat, že by nyní válka mezi USA a KDR zlepšila rovnováhu sil proti Číně v jeho prospěch.

Za třetí, není jasné, co Severní Korea doufá dosáhnout a jak by toho dosáhla. Zdá se, že to naznačuje, že Pchjongjang uvažuje o jaderném úderu, aby znovu sjednotil poloostrov pod svou vládou. Ale k fyzické kontrole Jihu by byla nezbytná konvenční invaze. Podle logiky článku tedy Kim dospěl k závěru, že on a jeho armáda mohou přežít jadernou výměnu se Spojenými státy, porazit zbývající ozbrojené síly USA a Korejské republiky a obsadit jih.

Ukázat, že vítězství je pravděpodobné a přínosy převažují nad náklady, by posílilo předpoklad, že se blíží válka. Přesto, i když přeceňují sílu své země, je pochybné, že Severokorejci usoudili, že jejich malý jaderný arzenál by neutralizoval 1400 rozmístěných amerických jaderných hlavic. Jak mohl Kim při pohledu na čistou rovnováhu jaderných sil dojít k závěru, že může vyhrát jadernou válku a pak žít, aby dobyl ROK?

Autoři předcházejí této kritice konstatováním, že k překvapivým útokům dochází a historické záznamy by nás měly přimět pochybovat o trvalé síle odstrašení. Ačkoli je to pravda, nejvýraznější překvapivé útoky v nedávné historii zahájili agresori vlastníci věrohodné teorie vítězství.

Jeho impozantní a ostřílená armáda umožnila Japonsku vzdorovat Spojeným státům v roce 1941 a napadnout jihovýchodní Asii, i když Tokio vážně podcenilo americké odhodlání vést dlouhou válku. Sýrie a Egypt zahájily Yom Kippurskou válku v roce 1973 s velkou početní převahou, moderními zbraněmi a realistickými, omezenými cíli. Argentina zaútočila na bezbranné Falklandy v roce 1982 a věděla, že geografická vzdálenost od Británie by bránila silné reakci. Navíc tento útok na odlehlé jihoatlantické ostrovy pravděpodobně nevyvolá jadernou odvetu.

Nedávno byla invaze na Ukrajinu pro Rusko lákavá kvůli drtivé převaze Moskvy ve většině ukazatelů. Člověk snadno pochopí, jak Vladimir Putin usoudil, že by mohl rychle dobýt zemi, aniž by hodně riskoval. Podobně rostoucí dominance Číny ve východní Asii zvyšuje pravděpodobnost, že se uchýlí k násilí k anexi Tchaj-wanu.

Severní Korea nemá takovou příležitost, protože je zcela jisté, že totální válku prohraje. Carlin a Hecker dávají současnou situaci do souvislosti s Kim Ir-senovým rozhodnutím o invazi na Jih v červnu 1950. Tehdy měl Pchjongjang drtivou převahu co do počtu a kvality, zatímco ROK neměl téměř žádné obrněné jednotky a letectvo. Navíc Spojené státy neměly žádný formální závazek bránit Soul, zatímco KDR měla plnou podporu Sovětského svazu a Číny.

Je zřejmé, že Jižní Korea je dnes mnohem impozantnější a je to nyní Severní Korea, která nemá téměř žádné letectvo. Také přítomnost USA na zemi by automaticky zavázala Washington k válce, pokud by Pchjongjang udeřil jako první. Severokorejské zdroje potvrzují, že jejich síly jsou stále příliš slabé na to, aby mohly vést všeobecnou válku.

Článek 38 North je navíc problematický, protože vynechává některá fakta mimo obraz.

KLDR v poslední době poskytuje Rusku velké množství munice a dokonce i cenných balistických střel . Je těžké si představit, že by Pchjongjang liberálně prodával svůj arzenál do Moskvy, pokud by v blízké budoucnosti očekával totální válku. Naopak, měla by raději zahájit válku, pokud by jí Rusko mohlo dodat zbraně a materiály, což je nepravděpodobné, dokud bude válka na Ukrajině pokračovat.

Tvrzení obou expertů, že korejská situace „je nebezpečnější, než kdy byla od začátku června 1950“, je prostě nepravdivé, protože poloostrov se několikrát přiblížil válce. V lednu 1968 zaútočila severokorejská komanda na Modrý dům v Soulu a zanechala za sebou mnoho mrtvých, několik dní před obsazením USS *Pueblo* . Mnoho dalších zemřelo při pohraničních střetech během následujících let. Rok 2010 byl také nebezpečným obdobím, kdy došlo k bombardování ostrova Yeonpyeong a potopení lodi *Cheonan* . Nezapomeňte ani na tweety „oheň a zuřivost“ z roku 2017 . Vztahy jsou momentálně jedovaté, ale viděli jsme i horší epizody.

Přestože nedávný slib Severní Koreje zakotvit ve své ústavě Jih jako svého hlavního nepřítele je znepokojivý, signalizuje jen malou změnu na místě. KLDR je obeznámena s hrozbami jaderného zničení. Pokud vezmeme Pchjongjang ke slovu , nemá „žádný důvod rozhodnout se pro válku, a proto nemá v úmyslu do války jednostranně vstoupit“ .

Je v kontrastu s chováním Ruska až do války na Ukrajině. Nejprve Moskva připravila svou armádu na válku. Poté slíbila , že použije „vojensko-technická opatření“, pokud její požadavky ohledně Ukrajiny nebudou splněny před účinnou invazí do země. Navíc by se dalo namítnout, že Pchjongjang pouze reaguje na bílou knihu Soulu o obraně vydanou v roce 2023, která překlasifikuje Sever a jeho režim na nepřátele. Ve skutečnosti jihokorejské právo stále považuje Sever ne za suverénní, rovnoprávný stát, ale za „protivládní organizaci“.

Pokud něco, některé nedávné signalizace jsou spíše uklidňující. Kim nyní nazývá Jih „Korejskou republikou“ namísto tradičního hanlivého „Jižního Joseonu“ a uznává jeho oddělenou státnost. To, že Pchjongjang neklade důraz na znovusjednocení a společnou identitu obou zemí, naznačuje klesající zájem o rozvrácení nebo dobytí ROK a touhu respektovat vzájemnou suverenitu .

Poté, co KLDR oznámila svůj nový přístup k mezikorejským vztahům, uzavřela rozhlasovou stanicí tradičně používanou k zasílání šifrovaných zpráv špiónům infiltrujícím jih. Odstranila také propagandistické webové stránky zaměřené na jihokorejskou veřejnost. Severokorejská televize nyní vysílá mapy zobrazující současné hranice země, zatímco dříve ukazovala celý poloostrov jako území KLDR.

Když stát uvažuje o dobytí a anektování jiného, obvykle zdůrazňuje svůj společný osud a potřebu znovu se sjednotit se ztracenou vlastí. Kreml zdůvodnil svou invazi na Ukrajinu zdůrazněním rusko-ukrajinské „historické jednoty“ . Čína nadále popírá politickou legitimitu Tchaj-wanu a káže o „jedné zemi“ . Ačkoli to není nemožné, Severní Korea připravující invazi a zároveň zdůrazňující oddělenou existenci svého nepřítele by bylo extrémně překvapivé.

Mezikorejské vztahy a vztahy mezi USA a KLDR jsou znepokojivě špatné. Zdá se, že Severní Korea je odhodlána zpochybnit status quo v Západním moři a další napětí je pravděpodobné. Pchjongjang zdánlivě doufá, že přehodnotí severní hranici ve svůj prospěch. Nezájem současné americké

administrativy o diplomacii a nedostatek iniciativy nepomáhá. Přesto může být příliš brzy na to, abychom potvrdili, že Kim Čong-un si vybral válku.

Co kdyby Amerika zavraždila Kim Čong-una?
